

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker,
J. Gratama, G. D. Jordens, V. J. P. de Blocq van Kuffeler.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Huishoudelijk Belang en Staatkundige Leering.

Eerbiedig opgedragen aan alle
wélgezinde mevrouwen.

Ik weet niet of Mr. van Houten getrouwd man is; ik zou het, zijn bevolkings-principes gehoord, wel denken, want waar haalt hij anders de traditioneele twee kinderen vandaan — met een vrouw het te doen ophouden bij twee, dat gaat tegenwoordig, maar zónder vrouw het zoover te brengen stuit nog heden ten dage op onoverkomelijke moeilijkheden — de traditioneele twee kinderen die toch tot den inventaris van een hartstochtelijk nieuw-malthusianist behooren. Maar, beken ik, wéten doe ik het niet. Wél, dat als mijn vermoeden juist is, het den heer van Houten niet mooi staat, onder den mom van geleerde staatkundige brieven, lonkjes te werpen naar eerbare hollandsche huismoeders. Zulk gecoquetteer met getrouwde mevrouwen is heelemaal niet aardig. — Hoewel moet worden toegegeven dat onze ex-minister — reeds zoolang hij dien titel voert gewoon eerlijk met zijn bedoelingen voor den dag te komen — opnieuw zich van goeden huize toont door niet tersluiks, maar openlijk te trachten bij de hollandsche, misschien het liefst bij de haagsche¹⁾ dames in het gevele te komen.

Heftig trekt hij van leer tegen Mr. Drucker's ontwerp van wet tot regeling van de arbeidsovereenkomst, en betoogt een nieuwe staatkundige brief lang dat, moge (wat hij toegeeft), „theoretisch gesproken de tegenwoordige wet voor de dienstboden zeer slecht zijn, het in de praktijk met de onder dat slechte recht levende volksklasse heel goed staat. Naarmate beter opgevoede meisjes meer andere gelegenheden zoeken om den kost te verdienen, is de positie der dienstboden sterker geworden. — Zes weken loon is zeker niet onder alle omstandigheden eene voldoende boete bij willekeurige wegzending. Maar ik geloof, die extra weken loon worden heel wat vaker genoten door dienstboden, die de wegzending hebben uitgelokt, dan dat zij na onverdiende wegzending eene onvoldoende schadeloosstelling opleveren. Aan willekeurige wegzending zijn ook voor den meester groote schaduwzijden verbonden. Wat zoo binnenstijds ter vervanging beschikbaar is, is in den regel al heel weinig zaaks. En eene huisvrouw, die werkelijk zonder reden eene goede dienstbode op straat heeft gezet, krijgt nog heel wat meer last dan de verplichting tot betaling van zes weken loon. Dat verspreidt zich als een loopend vuur en brengt haren dienst in slechten reuk. Zij moet zich daarna getroosten, dat goede dienstboden haren dienst schuwen. Daarentegen zal eene werkelijk goede dienstbode, die door ongelukkig toeval onverdiend wordt weggezonden, veelal met open armen in andere gezinnen worden ontvangen en zelden eene werkelijke schade van zes weken loon lijden.”²⁾

¹⁾ Algemeen veronderstelt men dat Mr. van Houten niet ongaarne „geachte afgevaarde van de residentie” in de Staten-Generaal zou worden.

²⁾ Nieuwe staatkundige brieven, n°. 6.

Ik vraag u, of ge één welmeenende mevrouw weet, die met die woorden niet van ganscher harte instemt, die, leest ge ze voor, niet vóór ge uit hebt gesproken, verkondigt: „daar heb je het nou, ouderwetsche menschen als wij, die school gingen in een tijd dat er nog geen letterkunde werd geleerd, weten dat zoo goed niet uit te drukken om er over te kunnen schrijven, maar gister zei ik nog tegen mevrouw Franssen, die ik een condoléance moest maken voor het sterven van d'r tante, mevrouwtje zei ik, je kent je niet begrijpen waar het één moet, ik heb mijn tweede meisje nou twee jaar, maar 'n werk dat ze van d'r kleeren maakt, ze heeft een hoed gekocht, zooals u dochter ze zou kunnen dragen, je denkt soms, is het toch niet zonde van het geld, dat je dáárvoor zoo'n hoog loon betaal . . .”

Elk vogeltje zingt zooals het gebekt is; maar zoowel bij oud-minister als bij mevrouw lost de bespreking der dienstboden-kwestie zich op in een lamentatie over de moeilijkheden die men bij het meiden-huren en meiden-houden ondervindt; de stemmen van tortel en duive smelten samen tot een zoetklinkend duo, dat gevoel en inzicht der bezittende klasse vertolkt. De conservatief-liberale staatsman die algemeen staatkundige beginselen toepast op de diverse problemen welke hem voor worden gelegd, spreekt heden de taal van den rentenier, morgen die van den fabrikant, en sprak den dertienden Mei de vurigste overtuiging uit van onze mevrouwen. Zijn zorg is het algemeen klassebelang. Vindt de rentenier soms dat de fabrikant zijn volk wat lang laat werken, vindt soms de fabrikant dat de rentenier wél gemakkelijk aan zijn geld komt, vinden beiden dikwijls dat mevrouw de meiden wel wat heel erg bedrilt, Mr. van Houten springt ieder op zijn beurt bij, in zijn strijd om het behoud van het klasse-voorrecht. Ook de welmeenende mevrouw die stellig de maatschappelijke toestanden heel akelig vindt, en veel voelt voor het volk, springt hij bij, te dier plaatse waar zij persoonlijk aangewezen is klassebelangen te verdedigen, bij de regeling van de arbeidsovereenkomst met haar boden. Zóó wankelt het recht der bourgeoisie, dat elk harer leden geneigd schijnt het niet langer in het algemeen ten volle te erkennen, — maar zóó verblindt het klassebelang dat ieder die geroepen is een stukje van dat recht te handhaven, pal staat. Mevrouw's maatschappelijke rol speelt binnen de huismuren af. De eenige proletariërs met wie zij als lid harer klasse, als werkgeefster, in aanraking komt, zijn — sporadisch optredende huisnaaisters daargelaten — de dienstboden. De verhouding waarin zij zich tot deze arbeidsters voelt te staan, is de verhouding waarin zij staat tot het proletariaat, bepaalt haar positie in de maatschappij. Woorden en schijn is al het andere — dit is de werkelijkheid.

Zooals de ingebruik-koming der machines de feudale samenleving sloopte, stuk voor stuk, huisarbeid deed plaats maken voor manufactuur en manufactuur voor industrie — gelijktijdig handwerksman herschiep in fabrieksarbeider — zoo gaat zij nog immer voort wat er van persoonlijken band tusschen werkgevende en werkende bestaan bleef, te vernietigen. Geen wonder dat in het huisgezin, waar vriendschappelijke gezindheid het langst voortduurde, ten slotte toch ook de strijd ontbrand is. Al feller stellen zich bezittende en arbeidende klasse tegenover elkander; bijzondere oorzaken moeten medewerken, zal dat in de familie onopgemerkt blijven. Minder en minder zijn ar-

beidende vrouwen bereid voor de rijken het werk te verrichten, dat hun dochters niet aanstaat, meer en meer ontwaakt in hun verzet, zoo zij er toe worden gedwongen.

Welwillende mevrouwen wenschen de vroegere harmonie terug. Zij zijn goed voor hun boden. Maar hun goedheid is van den ouden stempel: minzaamheid. Hun reaktionair pogen is, de brekende banden weer aan te knopen. Ruimer maken zij de lus, om zekerder te zijn daarbinnen hun meiden gevangen te houden. Zij willen den klassenstrijd die in keuken en salon gevoerd wordt, niet erkennen. De besten hunner staan tot hun boden in gelijke verhouding als een fabrikant die goede loonen uitbetaalt tot zijn personeel.

Een andere verhouding is mogelijk. In zijn artikel over J. C. van Marken¹⁾, merkt Van der Goes op, hoe, in tegenstelling tot dezen heer, een socialistisch ondernemer hoort te spreken. Voor een socialistische mevrouw zou men ook een redevoering kunnen prepareren. Daarin moet onder meer dit voorkomen: Er bestaat voor mij geen reden u boven uwe klassegenooten te bevoordeelen, u bijzonder hooge loonen te betalen of u zeer veel uit te laten gaan. Ik erken uw recht op deze dingen niet vóór ge de macht hebt ze mij af te dwingen. Ik weet niet hoe ge ze gebruiken zoudt. Maar wilt ge uwe mede-arbeidsters organiseren, wilt ge strijden voor de vrijmaking uwer klasse, dan zal ik gelukkig zijn u daarbij te kunnen helpen. Dan kunt ge beschikken over mijn geld, over mijn tijd, en over uw eigen tijd natúúrlijk.

L.

1) Verzamelde Opstellen.

POLEMIEK.

Voorstel tot scheiding van Studiebelangen en Corps.

GEMEENE PRACTIJKEN II*).

De heer J. F. B. van Hasselt besprak in het vorige nummer van dit blad het voorstel de Gelder.

Dit voorstel, zoowel als het stuk van eerstgenoemden heer hebben mij in de gelegenheid gesteld nog eens uitgebreid over Corpszaken en Corpsbelang te gaan spreken. Daar echter het voorstel eerst in October a. s. op de Corpsvergadering zal komen is het meer actueel mijne ideeën erover na de vacantie te publiceeren.

Het stuk van den heer van Hasselt noodzaakt mij echter door de brutale verdraaiingen en moedwillig-foutieve opmerkingen, welke genoemde heer onder het motto „geschiedkundig” heeft durven zeggen, deze wat-ik-noem-laagheid even aan te toonen.

Onder sub 1 wil hij aantoonen: „dat P. S. en Corps altijd nauw samengegaan zijn” en hij zegt dan: „Reeds in onze eerste Studenten-Almanak vinden wij: „de Geschiedenis van de Delftsche Akademie” tot het jaar 1864 bleef dit zoo.”

Kijkt men nu de Almanakken na, hetgeen toch zeker de heer v. H., gedaan zal hebben, anders mag hij er heelemaal niet over meepraten, dan staat in den eersten Almanak een „overzicht van de geschiedenis der Delftsche Akademie van af de oprichting in 1842 tot het jaar 1851.”

In den 2en Almanak ontbreekt de Geschiedenis, nl. het vervolg hierop, en evenzoo in de later komende Almanakken (zooals nader zal blijken).

Dat in den eersten Almanak, die Geschiedenis van '42-'51 stond is gemakkelijk te begrijpen; men had zoo juist een orgaan, jaarboekje voor de Corpsleden, 't was niet van belang ontbloot, deze eens konden lezen hoe 't met hunne Akademie (in den zin van „Inrichting van Onderwijs”) sinds de oprichting gegaan was.

Toch vinden we in de achtereenvolgens verschenen Almanakken (uitgenomen die van '52) het hoofdstuk „Geschiedenis der Delftsche Akademie” terug. Hieronder werd echter niet verstaan, zooals de heer van Hasselt, het laat voorkomen: de Geschiedenis van die Inrichting van Onderwijs, maar de „Geschiedenis, niet van ieder Akademiebroeder afzonderlijk, maar de lotgevallen van het Delftsch Studenten Corps.”

Om nadere voorbeelden te noemen: 'teenige wat in den

* Zie N°. 10 van dit blad: Gemeene Praktijken.

Almanak van '56 in genoemd verslag over de „Inrichting van Onderwijs” staat, is dat ze kroegjoolden, omdat „de Akademie” verjaarde. Niemand zal dit zwaarder nemen dan onze examenkroegjoolden of het erbij nemen van een 3e Paaschdag, door een geloovige, die van een borrel houdt.

In den Almanak van '57 vinden we als 'teenige wat over genoemde Inrichting gezegd wordt, 't vertrek van Prof. Simons als Directeur en de Serenade op den 25 Juni hem gebracht. (Zie in onze tegenw. geschiedenisverslagen.)

De naam „Geschiedenis der Delftsche Akademie”, en niet „van het D. S. C.” waarvan nu op zoo'n draaijerige wijze partij is getrokken, komt slechts daarvan, dat men toen sprak van „Akademiebroeders” terwijl wij nu praten van „Corpsbroeders”; „Akademiestad”, zooals nu nog; „Akademische Inrichtingen” waar wij nu praten van „Corpsgezelschappen en Vereenigingen” (zie Alm. '62).

In den Almanak van '58 overigens blijkt het nog duidelijker waar we 2 hoofdstukken aantreffen:

1°. Akademie.

2°. Studentencorps,

terwijl onder 2° (let wel niet onder 1° maar onder 2°) staat „Vervolg op de Geschiedenis der Delftsche Akademie met 3 bijlagen:

A. Programma van de gecostumeerden optocht.

B. Programma der Feesten.

C. Naamlijst der Reunisten.”

Terwijl men in dezen almanak voor 't eerst gesproken vindt over „gebouwen en collegekamers.”

Dit vinden we voortgezet in de Almanakken van '59, '60, '61, '62 en welke beteekenis hieraan gehecht moet worden, blijkt uit het volgende citaat, bl. 123, Almanak '62.

Nadat de geschiedenis van het Studentencorps voleindigd is, heet het:

„En hiermede, waarde Lezer, zouden we kunnen eindigen en U hartelijk veel goeds toewenschen, tot we U weder hopen te zien om U alsdan aan te bieden, wat het nu ingetreden jaar ons zal hebben gebracht. Maar ge zoudt toch waarschijnlijk niet geheel voldaan zijn, als we U hiermede vaarwel zeiden; en we wenschen dan ook nog eenige oogenblikken met U de „Akademie” binnen te treden, eens te zien wat we daar als veranderd vinden, en in hoeverre we ons over deze wijzigingen hebben te verheugen.”

't Eenige dus, waarom er even over gesproken werd was, omdat men meende het zoo „in den laatsten Akademischen jaarkring” thuisbehoorde.

En nu kom ik aan den Almanak van '63 en daarmee aan hetgeen ik den heer Van Hasselt nog in 't bijzonder wilde zeggen. Immers iemand, die den zin van verschillende zaken of uitdrukkingen verdraait en vooral als hij er dan nog naar zoekt, het zoo te doen dat hetgeen hij zegt alle schijn van waarheid heeft en zoo dat hij zich nog wel bij aanmerking zou trachten te verdedigen, maar die toch dien zin verdraait, gemeen verdraait, om er voordeel mee te doen of er tegenover anderen partij van te trekken; zoo iemand noemen wij onder-ons een draaijer enz.

En nu schrijft de heer Van Hasselt:

„In den Almanak van 1863, pag. 150, vinden we deze treffende opmerking: „... „geven een welsprekend bewijs, hoe innig de Delftsche Akademie en het Delftsch Studentencorps verbonden zijn”....

Terwijl er op bl. 150, Alm. 1863, staat:

„De plegtige ontfangst van den Heer Burgemeester op duizenderlei wijze den geheelen avond herhaald, de pracht en de weelde van 't onthaal, de kiesche attenties, zelfs in kleinigheden uitblinkende, gaven een welsprekend bewijs, hoe innig de Delftsche Akademie en het Delftsch Studentencorps verbonden zijn aan de oude Prinsenstad en hare burgerij.

Ten slotte nog dit: Na het jaar 1864 heeft nooit de Senaat het z.g. college-verslag geredigeerd, de „recensie der colleges” welke achter het „vervolg der Geschiedenis van het D. S. C.” stond, werd door de Almanak-Redactie samengesteld tot het jaar '70 en na '70 ging voor 't eerst „de Commissie te rade met hen, die de colleges geregeld bezochten en er beter over konden oordeelen,” zoodat de recensie niet meer „te veel bepaald was tot algemeenheden.” Dit ging door tot '80; terwijl uit dien Almanak blijkt dat het college-verslag door den President van den Almanak werd opgemaakt.

In '87 krijgen we de Commissie ter behartiging der Studiebelangen..... Hoe en in welke omstan-

digheden deze in het leven werd geroepen en mijne verdere ideeën over Studiebelen en Corps dus later.

DELFT, 15 Mei '99.

JAN VAN DER WAERDEN.

VERSLAGEN.

Weekverslag.

Vreeselijke tijden die wij weer doorleven, de kwellingen der onderwereld neerdalend op onze hoofden, Piet Agoras en des Cartes, Euler en Maxwell in hun vuistjens lachende maar wij och arme

We zijn wandelende differentiaal-quotienten geworden, onze plaats aan tafel, in onze bedden bepalen we door coordinaties ten opzichte van willekeurige vlakken en assen. De inhouden van onze bitterglazen worden berekend in verband met omwentelingskegels, we bepalen de binormalen van onze soepborden en de subtangenten aan onze appelbollen.

Zelfs komen wij er toe onze wereldbeschouwing te bazeeren op 't theorema van levende kracht en arbeid en zien wij ons zelf rondloopen in 't XOY-vlak, de Z-as te loodstaande in den oorsprong, in welk gewichtig punt wij onzen wieg geplaatst denken, welke Z-as versierd is al naarmate wij aristocraat, bourgeois of socialist zijn met een kroontje, een hoogen hoed of een proletariërpet.

We zijn 't dee-tweede y dee-iks kwadraten al lang moe en weten precies dat de Hollandsche kap zooveel blokkeelen en zooveel karbeelen heeft, dat de samengestelde polonceaukap bestaat uit een zeer vernuftige combinatie van getrokken en gedrukte stangen, dat, zoo we op eenigszins gevoelvolle wijze door ons B₁ willen komen, we het niet in ons hoofd zullen krijgen een straat met boerengrouw te beleggen, maar dat we daarvoor zeer deugdelyke Porfier van Quenast keien of ten minste klinkers zullen gebruiken, terwijl we voor ons B₂ een zeer helder inzicht hebben gekregen in de ingewikkelde processen die zich bij 't roesten van ijzer en 't verdampen van duinwater voordoen; terwijl wij, o vreeselijke geschiedenissen, met Lagranje en Castigliano op de meest vriendschappelijke voet staan om van minzaam glimlachen tegen de hoeken trits fie, psie en teta niet te gewagen wanneer wij C-examen trachten te doen.

In deze tijden een weekverslag te schrijven wie vermag dat? Wie durft zich met de hoop vleien dat een der geabonneerden op dit ploerteblaadje er een oog in zal slaan laatstaan lezen wie durft denken dat hij een oogenblik raccordeerend paraboloiden, kalkmortelsamenstelling, wringingselasticiteits modulus, mechanische warmte theorie, of waar hij maar mee bezig is, in den steek zal laten om zich te verheugen over dit geschrijf.

Alles is onbelangrijk, niets interseert ons noch Laga, noch 't Vredescongres, noch de Taalverordeningen, noch koloniale politiek van Duitschland, alleen voelen we iets voor een getuigschrift B of een diploma C en als we dat maar eenmaal beethebben dan zullen we zelfs weer week-verslagen lezen.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Propria Cures. 15 Mei 1899.

Onder Hooger Onderwijs: Een mystificatie? Naar aanleiding van het niet-ingekomen-zijn van eenig antwoord op den oproep der Redactie wie of het ingezonden stukje in het Handelsblad, gericht aan den heer Steinmetz en onderteekend: „Een der onderteekenaars van het adres” (in zake Van der Goes) geschreven had.

Als een Verbljvend Verschijnsel wordt genoemd het meerder-samengaan van „studenten in de Nederlandsche en in de Klassieke letteren,” blijkende uit het samen-zullen-vergaderen „van Jacob van Maerlant en van de klassieke-Literatoren-club” en het zullen optreden bij eventueel gemeenschappelijke belangen. Dit stuk zei Delftsche menschen bizonder aanbevolen, waar het eenige aanduidingen geeft over het faculteitswezen buiten Corpsverband en het bestaan van vakverenigingen buiten 't Corps. Het eindigt: „Alle faculteiten ieder voor zich met eene organisatie, die geen enkel studeerende buitensluit en desnoods onder één hoofdbestuur verenigd, ziedaar voorloopig het alleszins bereikbare ideaal.

En daarnaast het Corps met zijn kroeg en alle verdere ontspanning, voor de gelukkigen, die een vroolijke jeugd wat langer kunnen maken dan anderen minder bevoor-rechten is gegund.”

Onder Amst. Stud. Corps en Uitkijkjes iets over de kroeg-commissie-verkiezingen.

Verder een verslag van de Amsterdamsche Studenten-Debating-Club, waar de stelling verdedigd is geworden: „'t Is wenschelijk dat de Staat abortus niet strafbaar stelle.”

Van een voordrachtenavond van Willem Rooyaards: Julius Caesar, wordt o. a. gezegd: „Rooyaards heeft veel moed.” — „Een kunstenaar is hij.” — „Rooyaards heeft gegeven een avond van subliem kunstgenot”

Onder Socialisme polemieken van de heeren R. Kuyper en Lucianus. Dan Feuilleton — Pers.

Minerva. 12 Mei 1899.

Begint met vier bladvullingen, respectievelijk „Sociaal Dilettantisme,” „Het Liederboek,” „Compi Historia” (vooral heel aardig), „De Wacht am Rein.”

Daarna een stukje Socialistische Economie: waarin aangetoond wordt het onhoudbare van het argument, maar dat toch gretig aangegrepen zal worden, tegen het Privaat-Doctenschap van Van der Goes: „Socialistische economie wil men aan de Universiteit binnenhalen, socialistische economie, dat is „dienstbare” wetenschap.” Beteekent echter ook niet veel.

Dan nog een bladvulling op rijm: „Avond aan Zee.”

Een ingezonden stukje om de vereeniging „Hollandia” te steunen met lidmaatschap (2,50) en dan de „week-verslagen.”

Onder Boekbeoordeeling een stukje van den heer R. van der Mey over Qu' est ce que l'Art? par le comte Léon Tolstoï; waarin genoemde heer „het geheele stel deugden uitgedacht tot troost van de verschoppelingen en het uitschot der maatschappij” met des heeren R. van der Mey's nek aanziet. Natuurlijk lezenswaardig.

Wat betreft den omvang was de „Minerva” dit keer nogal dun.

Vox Studiosorum. 10 Mei 1899.

Hoofdartikel „Liefde.” Ik wilde aan den schrijver (G.) zeggen, zoo'n stuk niet in een weekblad als hoofdartikel te plaatsen, het te bewaren voor den Almanak of het te plaatsen in een maandschrift, het stuk is te goed: maar slecht als hoofdartikel van de „Vox.” Dan een verslag over de stellingen van den Heer W. E. van Dam v. Isselt (vroeger ook in Delft verdedigd) en ten slotte de kroniek van de week (slechts van Utrecht.)

W.

Berichten en mededeelingen.

Bericht aan de leden der S. D. P. C.

1°. Binnenkort zal door den penningmeester een financieel verslag aan de leden verzonden worden.

2°. Hen, die nog in het bezit zijn van tijdschriften enz. wordt verzocht deze te bezorgen Oude Delft 25. Mochten er zijn, die gedurende de vacantie boeken of tijdschriften ter leen willen hebben, dan kunnen zij zich aanmelden bij den bibliothecaris, die zich Donderdag 25 Mei, 12—1 uur (niet op andere dagen) daartoe op O. D. 25 zal bevinden. Ieder die nog boeken in leen heeft, die hij niet gedurende de vacantie wil houden, wordt **dringend** verzocht ze terug te willen bezorgen, opdat ook anderen ze weer kunnen krijgen. Haagsche leden kunnen de tijdschriften bij Van der Gon Netscher, Carpentierstraat 58, terug brengen.

3°. Die leden welke nog niet voldaan hebben aan hunne finantiële verplichtingen, wordt verzocht dit alsnog te doen.

HET BESTUUR.

ADVERTENTIEN.

Vacantie-Tafel.

Voor H.H. STUDENTEN, die met de vacantie te DELFT blijven, bestaat van af primo Juni, gelegenheid **degelijk** en **smakelijk** te dineeren. Adres Bureau van dit Blad.

Bij D. DONNER te Leiden is verschenen:

Het Zwitsersche Stelsel.

TYPE VAN EEN VOLKSLEGER.

Eenige opgaven, met verschillende Tabellen (o. a. de Oorlogsbegroting), een Schets en een Kaart,

DOOR

M. A. E. J. MEIJBOOM,
Kapitein der Infanterie.

Prijs . . . f 3,50.

VERSCHEENEN:

Dr. H. W. Ph. E. v. d. BERGH v. EYSINGA,

HET BOEK VAN TOEVERTROUWEN.

Prijs ingenaaid f 2,50.

„ gebonden „ 2,90.

Voorhanden in den Technischen Boekhandel van J. WALTMAN Jr.

Boekhandel van J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

De WERKEN van ALEXANDER VER HUELL.

In plaats van f 150,-, nu voor slechts f 31,50.

Prof. Dr. JAN TEN BRINK zegt o. a. in de voorrede bij deze nieuwe uitgave:

De naam ALEXANDER VER HUELL is in Nederland alom bekend en geëerd, schoon men van zijne kunst niet zeggen kan, dat ze algemeen bekend is geworden. Ook dit feit heeft zijne eigenaardige verklaring. VER HUELL's eerste, meest gewaardeerde werken waren geheel uitverkocht, en alleen tegen hooge prijzen op boekverkoopingen verkrijgbaar. De nieuwe uitgaaf kostte nog meer, de hooge prijzen stelde ze bovendien buiten het bereik van het groote publiek.

Dit vraagstuk is ter sprake gebracht in het tijdschrift „De Portefeuille”, waarin het volgende voorstel werd gedaan: „Men zou hem op zijn 70sten verjaardag wel willen vragen of de mogelijkheid niet kon bestaan, dat een goedkope druk van zijne werken werd uitgegeven? Hij zou daardoor velen aan zich verplichten, die nu niet bij machte zijn ze zich aan te schaffen. „Zoo zijn er!” en „Zijn er zoo?” zijn uitverkocht, en niet meer verkrijgbaar, omdat de steenen afgeslepen zijn. Nu de fotografie echter zulke enorme vorderingen gemaakt heeft, zou het niet onmogelijk zijn, dat eene nieuwe reproductie naar de lithografie verscheen. Moge de heer VER HUELL op zijn 70sten verjaardag besluiten, om deze werken ook voor minder gefortuneerden beschikbaar te stellen, onze dankbaarheid en die van het Nederlandsche volk zou er des te grooter om zijn.”

Gedurende zijn leven is deze wensch niet in vervulling gegaan.

De tegenwoordige uitgaaf zal eene volkseditie zijn, en de werken van ALEXANDER VER HUELL in ruimen kring verspreiden.

De WERKEN van ALEXANDER VER HUELL zullen verschijnen in 35 afleveringen of in 5 Prachtbanden, royaal quarto-formaat. — De prijs is bij intekening f 0,90 per aflevering en gebonden f 7,90 per deel.

Om aan deze onderneming eene gunstige ontvangst te verzekeren, zal aan elken intekenaar, gratis als premie, een exemplaar KUNSTKRONIEK, 52ste jaargang, worden aangeboden, met lot in de verloting. De prijs der KUNSTKRONIEK, 48 vel druks en 24 keurige platen, is f 10,— per jaargang.

Voor dezen jaargang is als hoofdprijs aangekocht:

Een prachtig Schilderij „VLIJTIGE HANDEN”,

van den bekenden schilder ALBERT NEUHUYS,

ter waarde van Twee duizend Vijfhonderd Gulden.

Als tweede prijs:

Een prachtig Schilderij „VREELAND AAN DE VECHT”,

van FRED. J. DU CHATTEL,

ter waarde van Twaalf honderd Gulden.

De verdere prijzen zijn:

Een Cassette de Ménage, ter waarde van Duizend Gulden,

12 Schilderijen in olieverf van Nederlandsche Meesters, Kunstwerken en Voorwerpen van Nederlandsche Kunstnijverheid, Staalgravures, Boek- en Plaatwerken, enz.

Men verbindt zich voor het geheele werk.

Prospectus en eerste aflevering ter inzage in den Boekhandel van
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.